

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Usserii Armachani Annales Veteris Et Novi Testamenti

Ussher, James

Lutetiæ Parisiorum, 1673

Cap. II. De temporis progressu, & distinctis ejus Periodis: deque varietate, quæ in duarum primarum Periodorum calculo, inter Iudæorum, Samaritanorum, & Græcoru codices invenitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14425

CHRONOLOGIÆ SACRÆ.

PARS PRIOR.

DE ANNIS PATRIARCHARUM.

CAPUT I.

De Temporis initio. ———

LECTORI.

*In Autographo Usseriano Caput hoc primum (quo fato nos-
troque infortunio ne scimus plane) desiderabatur: nec post-
quam MSS. Bibliothecæ sitæ omnia, Joh. de Aquæ lacera sum-
mâ cum alligenti, & severiori scrutatio essent evolutæ,
usquam comparuit; cum idæo caput hoc habuimus, typis
mandare non potuimus. Hinc est, quod pars hæc altera
ἀναγράφου, a cap. 2. (Auspicio non bono) auspicatur. Vale
Lectur, & Sacrat Jacobi Usseri reliquias, posteris tibi que
servantur, gratus accipe, & boni consule.*

CAP. II.

*De Temporis progressu, & distinctis ejus
Periodis: deque varietate, quæ in duarum
primarum Periodorum calculo, inter Iu-
deorum, Samaritanorum, & Grecorum co-
dices invenitur.*

DE Temporis Initio dictum est hæcenus.
*Progressus sequitur: in quo duo præcipua
spatia consideramus à temporis initio usque ad
temporis plenitudinem, unum: deinde à tem-
poris plenitudine, usque ad seculi consumma-
tionem, alterum: illam temporis plenitudinem,
quam Apostolus appellat, in CHRISTI Ser-
vatoris nostri Nativitate constituimus: quam
habente anno Mundi 4000. factam esse colli-
gimus. Totum vero illud spatium sex sequen-
tibus Periodis, Mundi Aetates totidem com-
prehendentibus, subdividimus: quarum
termini, mensis & diei notâ insigniti im-
perfectorum annorum fragmenta nobis de-
finiunt.*

	An.	Men.	d.
I. A mundo condi cæpto men- sis 1. die 1. usque ad Dilu- vium finitum eodem ejus- dem mensis die; sunt Mundi Veteris anni.	1656	0	0
II. Hinc ad initium peregrin- ationis Hebræorum, ab Abrahamo post mortem pã- tris cæptæ, mensis 7. die 15.	426	6	14
III. Hinc ad exitum Hebræo- rum de Ægypto mensis pri- mi (sic enim ab hoc tempo- re mensis septimus antiquo- rum appellatus est) die 15. sunt Peregrinationis eorun- dem anni.	430	0	0

IV. Hinc ad jacta fundamen- ta Templi Salomonici, men- sis 2. die 2.	479	0	17
V. Hinc ad ejusdem Templi conflagrationem, mensis 5. die 10.	424	3	8
VI. Hinc ad Natalem Domini & Servatoris nostri JESU CHRISTI (die 25. De- cembris in anno Periodi Julianæ 4709. qui 5. diei mens 9. in anno Mundi 4000 responderet; si antiqui Ka- lendarii ratio ad ista usque tempora retenta fuisset.)	583	3	25

Ita à vesperâ primum Mundi diem aperiente,
usque ad mediam-noctem initium præbentem
25. quidem diei Decembris, quo Christum nat-
um supponimus, annos (Julianos) 1999. men-
ses (æquæ: Synusps) 2. di 54. & horas 6. Ka-
lendis vero Januariis anni Periodi Julianæ 4714.
(à quibus vulgaris æræ Christiæ exordium
deducimus,) annos 4003. menses 2. dies 11. &
horas 6. decurrisse colligimus.

Hujus supputationis veritas ab intervallo-
rum in superioribus Periodis assignatorum
certitudine dependet. Series temporum in dua-
bus primis periodis per annos primorum Pa-
trum deducitur; quorum successio in V. & XI.
Geneleos cap. est exposita. Proxime sequentes
Periodi duæ, integris numeris, XII. 40. &
1. Regum VI. 1. sunt expressæ. Quinta calculum
partim ex integro annorum 390. numero, Eze-
chielis IV. 5. proposito; partim à singulorum
Israëlis & Judæ Regum annis, rite inter se col-
latis elicimus, sextæ annos, tam ex Sacrà, quam
ex Exoticâ Historiâ eruimus: cujus utriusque
firmissimam connexionem exhibemus; ejusque
beneficio tum colligationem annorum Mundi
cum annis Periodi Julianæ, tum continuatio-
nem temporum sextæ Periodi (ex probatis-
simis quibusque veterum monumentis & Astro-
nomico ecliptum calculo (qui fallere non potest)
institimus.

Quinque igitur primarum periodorum tem-
pora non aliunde quam ex sacra Scripturæ con-
textu deduci possunt: quo expendendo, ubi
dissentiant Codices, Hebræicam veritatem (non
à Chaldæis tantum, Judæorum paraphr. istis;
sed etiam à Syrâ Antiochenæ, & Latinâ Ro-
manæ ecclesiæ editione hic agnitam) jure me-
rito cæteris præferendam esse statuimus. Pæci-

pua autem discrepantia in primis duabus Periodis cernitur; ubi Patriarchatum annis dinumerandis, Græcorum & Samaritanorum codices ab Hebræicis nostris exemplaribus mirum in

modum dissentiunt: quemadmodum in epistola ad Ludov. Capellum, & variantibus Hebræi textus lectionibus, à nobis est ostensum; & in sequenti Tabellâ distinctius videre licet.

ANNI PATRUM.

	Ante <i>ἡρώδου</i> juxta.			Post <i>ἡρώδου</i> juxta.			Totius vitæ juxta.			
	Hebr.	Samar.	Græc.	Hebr.	Samar.	Græc.	Hebr.	Samar.	Græc.	
1 Adam	130	130	230	800	800	700	930	930	930	
2 Seth	105	105	205	807	807	707	912	912	912	
3 Enos	90	90	190	815	815	715	905	905	905	
4 Kainan	70	70	170	840	840	740	910	910	910	
5 Maleleel	65	65	165	830	830	730	895	895	895	
6 Jared	162	62	162	800	785	800	962	847	962	
7 Enoch	65	65	165	300	300	200	365	365	365	
8 Methusala	187	67	167	782	655	802	969	710	969	
9 Lamech	182	55	188	595	600	565	777	653	755	
10 Noe	600	600	600	} Ante-Diluvium.			950	950	950	
Summa	1656	1307	2242							
				} Post Diluvium.						
1 Sem	2	2	2		500	500	500		600	
2 Arphaxad	35	135	135	405	305	330		438		
3 Cainan	0	0	130	0	0	330		0		
4 Sala	30	130	130	405	305	330		435		
5 Eber	34	134	134	430	270	270		404		
6 Phaleg	30	130	130	290	109	209		239		
7 Ragau.	32	132	132	207	107	207		239		
8 Saruch	30	130	130	200	100	200		230		
9 Nachor	29	79	79	119	69	125		148		
10 Thara	70	70	70							
Summa	292	942	1072					205	145	1205

Hanc discrepationem in priore Græci sui Chronici libro proposuit diligentissimus *Ensebius*: triplice annorum dinumeratione exhibitâ; secundum LXX. secundum Hebræorum, & secundum Samaritanorum exemplaria. His Georgius Syncellus & quartam adjicit, secundum

^aGeorg. Syn-
cel. Chron.
p. 80.

Hier. Tract.
Heb. in Ger.

Caligero, Neque desunt hodie capstones, qui Hebraicam Alexandrinorum editionem Moisaica veritati preferant, & eos Novatores, qui aliter sentiunt, vocent. Ita sane audivit Hieronymus etiam apud virum omni exceptione majorem Augustinum: qui tamen aliter postea sensit.

Et Hieronymus quidem, in annis Patriarcharum assignandis Græcam editionem erravisse, sine ulla circuitione, asserit. Modestissime vero Augustinus. Illa, inquit, numerorum varietas quæ inter codices Hebræos invenitur & nostros, si quid habet ita diversum ut utrumque verum esse non possit, verum gestarum fides ab ea lingua repetenda est, ex qua interpretatum est quod habemus. Venerabilis Beda, quum in libro de temporibus, relicto LXX. Interpretum calculo, ad Hebræicæ veritatis normam rationes suas conformasset; indeque à lascivientibus rusticis inter pocula hæreticus denotaretur, quod renegaret in sexta aetate seculi (currente nimirum sexto, hoc enim illi volebant annorum Mundi millenario) Dominum Salvatorem in carne venisse: ad Plegwinum de sex aetatibus seculi Apologeticam (adhuc ineditam) scripsit Epistolam; ostendens qua ipse auctoritate assertionem suam computationis astrueret, Hebræica videlicet veritate, per Origenem prodita, per Hieronymum edita, per Augustinum laudata, & per Josephum confirmata, quibus ego (inquit) in rebus talibus nullos invenio doctiores. Idemque in majoris, de Temporibus ratione, operis præfatione, ab Eusebiana Chronologia in Ecclesia Occidentali tunc passim recepta, ipse discesserit, rationem reddens: Ego, inquit, confidenter profitor, quia non reprehendo veteres Chronographos, qui translationem LXX. Interpretum modo secuti sunt, modo (prout libuit) probantur habuisse contempti; sicut etiam in processu hujusce opusculi nostri monstrabitur. Sed omnibus his Hebræica veritatis integram præfero puritatem; quam præeminentissimus Doctorum Hieronymus, in libris Hebræicarum questionum, Augustinus in libris de Civitate Dei, Eusebius ipse Chronographus in tercio historiæ Ecclesiasticæ libro, ex verbis Josephi Historici adversus Apionem Grammaticum scribentis, breviter temporum seriem quam in LXX. editione vulgo fertur contineri comprobant.

Atque ut hos Juliano Toletano, & Georgio Syncello, ita Latinis illis recentioribus (præter innumeram hujus & sepeioris seculi Chronologorum, à pauculis illis dissentientem turbam) (Johannis Pici Mirandulani, in disputatione contra divinatricem Astrologiam, (edit. Basil. p. 565.) judicium speciatim opponitur: una cum m. Johannis Mariae Brasichellensis Pontificii Palatii Magistri, in loca illa ex Juliano Toletano, & Antonio Contio producta à Thoma Malvenda mutuata, censurâ. Sic enim ille, ad locum Juliani annotat. Cautè leges, nam certum est ecclesiam Catholicam in editione vulgata approbare eam annorum rationem, quæ est in codicibus Hebræicis Genes. V. & II. cum vulgata egregie Hebræico fonti consentiat in aetatum enumeratione, atque supputatione temporum. Et ad Contii illum alteri, Contius dum nimio studio

LXX. Interpretum translationis Chronologiam tueretur, non videt se incautè Hebræici fontis & vulgatæ editionis Chronologiam labefacturæ, quæ cum illa LXX. Interpretum perspicue pugnat. Et patros corruptelam LXX. Interpretum exemplarium ingenue profitetur.

Contexit quidem hic Baronius catalogum antiquorum patrum, qui secundum LXX. interpretes annos ab origine mundi usque ad ortum Christi numerare consueverunt: additque profiteri & Romanam Ecclesiam in suo Martyrologio, se annos supputare secundum eosdem interpretes. Sed ad hoc prius Benedictus Petrius, & Jacobus Bonfrerius, ad posterius Thomas Malvenda & Johannes Despières, responsum pro nobis dabant. Non me fugit, inquit, Petrius, plerosque veterum tam Græcorum quam Latinorum, Chronologiam, quæ est in translatione LXX. Interpretum sequi maluisse: quod eam translationem illi certorum multorum seculis esse in Ecclesia Dei reverenter usurpata, religioseque cultam: atque ob eam causam aliqua in parte eam mutare, aut non sequi, religioni haberent. Sed apud me (quantum ad Chronologiam, de qua nunc agitur) auctoritas Scripturæ Hebræicæ ac Latine versionis vulgatæ, necnon & duorum principum Ecclesie Doctorum, Hieronymi atque Augustini judicium & sententia preponderat. Et Bonfrerius, Certum est versionem Septuaginta in hisce annis passim esse mendosam, & in hac annorum supputatione Latinum nostrum, & Hebræum rectum esse sequendum, ut Augustinus lib. 15. de Civit. Dei cap. 15. ostendit; etsi ipsius tempore sola editio Septuaginta in Ecclesia, tam Græca quam Latina esset recepta.

De Romano vero Martyrologio, Malvenda respondet. Quod Ecclesia Romana in publicis Tabulis eam annorum rationem laudare videatur, quam LXX. dederunt, id quidem non facit quod veram & incorruptam eandem existimet; cum huic è diametro adversantem ut veram & genuinam, eam summam quæ in editione vulgata est consignata, omnibus recipiendam proponat: sed id tantum salubri temperamento cavet, ut vetus aliquod veneranda vetustatis monumentum, tametsi lacorum ac deforme & pannis annisque obstitum exhiberet; omnibusque palam faceret, quam rationem sequuti fuerint antiqui Patres in enumerandis ex sacra Scriptura annis ab orbe procreato ad Christum nascentem, cum soleant vetera antiquitatis monumenta, quantumvis corrota & attrita, gratum aspectantibus intuitum præstare. Quocirca nihil opus est nunc Ecclesie Græca vulgatam numerandi rationem commendare, aut Græcorum exemplarium patrum contra Hebræicam Veritatem suscipere. Et Johannes Despières: Nec nos, inquit, more debet quod Ecclesia supputationem LXX. interpretum ab omni tempore in communem usum receperit. Neque enim ea mens fuit ecclesie, ut nemini liceret ab ea deflectere: sed solum usum probavit, non autem supputationis errores, quos corrigat quando commodum fuerit. Et forte usum est hac supputatione corrupta, eo quod religio duceret Versionem illam contemnere, cuius

auctoritas

Tom. 1.
In dicitur libr.
expurgand.
edit. Rom.
anno 1607.

auctoritatem, inquit, *Augustinus*, celebriorem suscepit Ecclesia, & quam ut divinam omnes venerant sunt: vel forte quod meliora tunc non supererent. Sic Ecclesia & universus orbis Christianus utitur *Ara vulgari & calculo Dionysiano*: cum tamen Chronologi non ignobiles doceant, eam non parum abudere à vero & germano calculo.

Nempe, ut Chronicon ita etiam & Martyrologium Eusebii in Latinam linguam transtulit Hieronymus: quod in Romano, Bedæ, Uuardi, Adonis & aliorum Martyrologiis variis accessionibus auctum, in 25. die Decembris ab ipso positum annorum Mundi usque ad Natalem Christi numerum retinuit, unde in universam Occidentalem Ecclesiam Chronologia Eusebiana usus est propagatus; absque ullo tamen Hebraicæ veritatis præjudicio. Nam & ipso in Chronico Eusebius codicum Hebraicorum calculum, simul cum suo diligenter annotaverat ac seriem annorum Mundi ab Hebræis per 50. annorum Jubilæos dimensam proposuerat, initio Jubilæi XL. (sive ann. Mandi 2000.) in anni LI. ætatis Abrahami (à 70. patris Terachi deductæ) sine collocato. Ad annum vero Imper. Tiberii Cæsaris XVIII. Principium LXX. Jubelæi (sive ann. mund. 4000.) secundum Hebræos est appositum. Unde colligitur, inter annum LI. Abrahami & illud tempus, Hebræorum illorum sententia 2000. annos intercessisse.

Hoc igitur posito, ex Hebraicis codicibus veteram ætatis primorum Patriarcharum supputationem esse petendam: quomodo inde recta annorum Mundi series sit eruenda, jam ostendendum est.

C A P. III.

De ætatis Mundi per annos Patriarcharum supputanda ratione: ubi de nativitate, utram ad conceptionem an nativitatem liberorum sint referenda? Et de annis quibus patres filios genuisse dicuntur; num ineuntes vel completi sint accipiendi? De tempore incepti & finiti Diluvii; in quem annum Mundi & ætatis Noachi incidit.

Primorum novem Patriarcharum anni, priusquam liberos gignerent, in V. Geneleos capite commemorati, summam 1056. annorum efficiunt. Annorum enim non integræ vitæ, sed generationis Patrum rationem hic esse habendam Josephus etiam hoc in loco sic admonuit. *Ἐστὶν ἡ ἀρετὴ τῶν πατέρων τῶν αἰώνων, ἀλλὰ τὰς γενεάς αὐτῶν οὐκ ἐστὶν ἡ ἀρετὴ. Οὐδὲν ἄλλο τῶν γενεῶν αὐτῶν ἐστὶν ἡ ἀρετὴ. Οὐδὲν ἄλλο τῶν γενεῶν αὐτῶν ἐστὶν ἡ ἀρετὴ.* Obitus virorum illorum nemo exquirat, sed natales eorum tantum consideret. Quandoquidem vero nova deinceps erat assumenda epocha, à qua secunda mundi Periodus esset inchoanda; ne per Noachi decimi Patris *μαρτοπονίας* Chronologia continuanda existimaretur, tempus tantum quo liberis gignendis operam ille dare cæpit est notatum, non ex unius (ut antea) sed trium

filiorum nominibus promiscuè appoſitis: sed 600. ipse annorum fuisse dicitur, quum Diluvium terras occuparet; [Genes. VII. 6.] quibus ad priores Patrum illos 1056. annos additis, annus mund. exurgit 1656. in quem incidit Diluvium. Et quum eodem quo mundus cæpit, arefactæ dicantur aquæ à superficie terræ, anno Noë 601. [Genes. VIII. 13.] inde annos 1655. solidos numerandos esse colligimus, à mundi initio ad exitum diluvii, finis primæ, & initii secundæ mundi Periodi, communem terminum.

Ad secundæ deinde illius Periodi spatium definiendum, Genes. cap. XI. Arphaxadi natiuitas facta fuisse narratur, biennio post Diluvium. Cui additi anni, quos Arphaxadus ipse & sex sequentes ante genitos filios exegisse ibidem memorantur, annorum 222. summam esse efficiunt. Ne vero per proximè subsequenti Patriarchæ Tharæ, sive Terachi *μαρτοπονίας*, Chronologia continuanda putaretur; hic ut in priorè Periodo, annus solummodo quo & ille liberis operam dare cæpit, est designatus, trium item filiorum nominibus confuso ordine subiectis. Et quum in toto reliquo capite quot ceteri omnes patriarchæ post susceptos filios exegerint annos, Moses exponat; sed integræ simul vitæ annorum summam, cum mortis ipsorum mentione conjunctam, (quod in c. V. fecerat) studiose prætermittat in solo Tharæ, annorum numero post generationem filiorum prætermisso, integram ipsius ætatem annorum 205. simul cum morte commemorat; ut ad mortis potius ipsius, quam ad *μαρτοπονίας* tempus in annorum hujus periodi summa colligenda attendi oportere innueret. Cajus mentem minime allucatus *Dositheus* Samaritanus, quasi imperfectus hic esset textus Mosaicus, ad capituli V. normam eum conformare est ausus; integre vitæ ejusque Patriarchæ annorum numero, una cum mortis mentione, adjecto, quod consulto à Mose est omisſum, ut Tharæ annos singulariter hac in parte observandos esse ostenderetur. Ad dicitur igitur totius vitæ ipsius annis 205. ad 222. illos, qui à diluvio ad ejus natiuitatem effluxerunt, emergit annus à diluvio 427. in quem & mors ipsius, & eam statim inſecuta Abrami à Charane profectio, & in terra Chanaanis *Peregrinatio* occurrit, Secundæ Periodo finem, & tertie præbens exordium [Genes. XVI. 3.] Quia vero cæpta est hæc peregrinatio eodem die, quo post annos 430. est finita, [Exod. XII. 41.] decimo quinto videlicet die mensis primi, [Num. XXXIII. 3.] qui ante exitum ex Ægypto (ut in capite 1. est ostensum) septimus numerabatur: à mensis 1. die 1. quo diluvium desit, usque ad mensis 7. diem 15. quo Peregrinatio hæc cæpit, non annos 427. integros numerare possumus, sed (terminorum ratione ita postulante) 426. tantum, cum mensibus 6. & diebus 14.

His ita præmissis, de annis quibus genuisse, vel generasse dicuntur Patres, primo in loco, est inquirendum; utrum ad filiorum conceptionem, an ad natiuitatem sint referendi? Quia enim *gignendi* vocabulum actum generationis patet, non proprie denotat, atque inter generatio-

Joseph. Antiquit. lib. 1. cap. 4.